

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Petri de Morono alias Cœlestini V Papæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

...tatis & diuitiarum gloriam, presbyterij etiam
 more clarus, hortantibus amicis, vili turbę admi-
 nis, confestim sanitatem consecutus est. Sed is i-
 cum instructo amicis & vicinis conuiuio, vt
 nis salui congratularentur, inter epulas illi Deū
 carant; quod potentes non abijceret, sed inter
 nes & pauperes ipsis quoq; gratificaretur; presby-
 ter, superbię spiritu tumidus, negauit se instar, in-
 a Dunstano curatum: quin inquit etiam, sine
 iliano, mihi salus restituta fuisset. Vix ea verba
 ler compleuerat, cum ecce pristinus morbus re-
 & acerrima vi animam infelicem, ab ingrato
 nato extorquet. Ea res effecit, vt metus & re-
 uentia erga beati viri sacras reliquias excresce-
 multi que ex longinquis locis eo confluerent,
 vt morbis liberarentur, tum vt eius intercessi-
 ueniam obtinerent peccatorum. Plurima in-
 ter, diuina virtute, edidit miracula, quę nos, ne
 a prolixitate lectorem oneremus, prętermit-
 tio, fecerit.

VITA S. PETRI DE MORONO, QVI
in machoreta, summus Pontifex creatus, dictus est
Celestinus quintus. ex ea, quę est per Reuerendissi-
mo D. Petrum de Alliaco, Cardinalem Camera-
rysem scripta. Claruit Anno Domini 1294.

...etrus vir eximia virtute, in Aprutijs, in parti-
 bus Italię natus, spiritu quàm carne, & animo
 quam origine nobilior, patrem habuit Ange-
 qui ex Maria, coniuge sua, instar patriarchę
 filijs duodecim à Deo ditatus, parem cum
 Patriarcha Deo seruitutem exhibere stu-
 Vacebat sedulò pietatis operibus &
 Vv + quan-

19. Maij.
 Parentes
 eius.

quantum per facultates licebat, curandis pauperibus, assiduo operam dabat: & sine intermissione, multis gemitibus & indefessis orationibus, verum ex omnibus filiis, diuino seruitio dignum eligeret, postulabat uterque. Nec sua fuere spe frustrati. Nam ex duodecim fratribus velut alterum Ioseph à Deo singulariter dilectum, diuina providentia, multis indicijs ac signis mirabilibus declarauit.

**Dæmonis
aduersus est
machinamē
ta.**

Defuncto patre, mater tali prole beata, filium hunc suum studio literarum tradidit. In ea austeritate nocte, qua puer literis incumbere cepit, defunctus pater, cuidam in somnis apparuisse visus, monens hortansque, ut matrem incitaret ad filium omnibus maximarum artium disciplinis imbuendum. Nec hoc sine numine diuino factum esse credendum est. Nam humani generis inimicus, hostibus huius pueri successibus, inuidens, per se suosque ministros, sanctum matris conatum impugnare conagebat. At constans ac fortis mulier, à suo se proposito diuelli non sinebat. Interea puer ut primum literis à limine salutis, mentem uocemque ad orationem formare didicit, aspectu imaginis Christi, in cruce sublatis, mirum in modum delectari cepit. Cumque puerili simplicitate ardētius interdū obuiam in eam speciem defigeret, virginemque Matrem & Iosephum sub Cruce stantes cōtemplaretur: visus sibi uideri est Apostolum, (præcipue si quid eo die correptione dignum admisisset) ad se uenientem, monentemque, ut moremque cōponeret & Christi uestigijs sedulo adhereret. Inde paulatim culmen perfectionis ascendens, tota mente, die nocteque, cælestia prætractare cepit: & matri, signis minimè dubijs, spem quæ de eius ceperat, certam ostendere. Porro cum puer ad octiduum annorum, ligno præacuto, in dextero oculo

percutus, excecatus fuisset, mater à medicis de-
lita, ad quandam B. Virginis ecclesiam, cum fi-
lio pergens, totam ibi noctem in sacris vigilijs ac-
precibus exegit: & mane oculum filij sanum & in-
columem reperit.

Itaque puer sanctus, vt primùm adolefcētia an-
nos attingit, incredibili amore solitudinis & eremi-
cæ vitæ flagrare cœpit. Et nè qua dæmonis frau-
de circumueniri posset, Romam priùs adire decre-
uit, vt consiliū ab ipso Pontifice, sanum saluber-
numque acciperet. Solus igitur, omni humano
fretutus confortio, iter aggreditur, in quo, post
multos labores, terrores atque pericula, ad mòrem
quendam peruenit, vbi, omisso Romani itineris pro-
posito, parua corpusculo suo aptam, formauit fo-
ram, in qua annos tres, in summa admodum vita
solitudine peregit. Hoc ergò in loco, inter multas
diuinae bonitatis consolationes, mirum quantas in
eius conuersionis principio, diabolicæ malignita-
tis perculerit insidias: & quàm inuicta virtute, in-
uictus inimici repulerit. Exacto autem illo anno
in spatio, Romam perrexit, vt sacerdotali bene-
ficio ac beneficio dotatus, multo virilius, pro
salutem aliorumque salute, contra hostem decertaret.
Iste quoque sacro presbyterij affectus munere, mox ad
montem Muronis abiit, vbi in crypta quadam, an-
no quinque, angelicæ vitæ puritatem amulatus,
vixit. Cumque degens ibidem omnium terrenarū
vitiarum & corporis etiam consuetudinis oblitus, in-
ter, magis magisque cælesti splendore illumina-
retur, sentiretque interim humanæ carnis fragili-
tatem spiritui obluclantem, & interdum noctur-
nis pollutionibus necessariò succumbētem, animo
inmensè angere cœpit, an deinceps sacrosancta

Oculus eius
latus diui-
nitatis cura
tur.

De vitæ so-
litaria desi-
derio & ab-
iitione eius
ad eremum.

Degit trien-
nio in sol-
ludine.

Romæ Sa-
cerdotio
initiatum.

Moleste
scrupulo-
rum eius.

immaculati corporis & sanguinis Christi mysteria offerre deberet. Ea fluctuatio cum in dies vehementer eum perturbaret, putaretque iam profus numerum sibi divinum gravissimè offensum, iterum Romam petere decrevit: ut contractas pillam carnis fragilitatem animi, ut ipse existimabat, labes dignè expiaret: simulque consilium peteret, quod post nocturnas pollutiones faciendum esset. Ecce autem, nocte illa, quae itineris, propositi die praecedebat, visus ei in somnis ipse Christus assistere, quod vana illos conscientiae stimulos a malo spiritu fraudulenter immisos, sustulit: docuitque ac monuit, propter innatam corporis consuetudinem immunditiamque, quamdiu illis illecebris animus repugnat, a spiritualium exercitio mysteriorum ne utique cessandum esset.

Hac igitur infelici laniantis conscientiae miseria ac poena liberatus, magno est gaudio delibutus: ut praecliora de hoste trophaea erigeret, vastiores expetens solitudinem, ex Muronis ad Magallanem se transtulit; in quo novas variasque demum insidias rursus expertus, gloriosum semper triumphum de hoste reportavit. Nec desuere, in medijs procellis angelicæ consolationes, spiritusque caelestes, qui appositis dapibus, illi ministrarunt: & ingenitum perfusum gaudio recrearunt. Nec mirum sane, admodumque diuinis assueverat alloquijs, ut corporeo cibum & cibo potumque planè neglectis, dies noctesque precibus & hymnis & diuinis meditationibus iugiter, & fatigatos vigilia cadentesque oculos, tandem in opere contineret, quoad somno & lassitudine oppressus, ubi fors ferret, tandem aliquando succumberet. Et quam exhausta ieiunij membra promptissimè spiritui obtemperaret, ne tamè insurgentes interdum rebelles carnis motus, tranquillum animi statum labefactarent, asperrimo corpore cilicio domabat, caeteraque

Migrat ad
montem
Magallanem.

Summa vitae
eius austeri-
tas.

naq; ferrea, lasciuientes lumboru motu cõprimebat,
 Igitur cum tantus hic virtutum splendor, & ruti-
 lans charitatis flama vim suam longè lateque exer-
 ceret, multos ad sanctæ vitæ societatem sui q; imi-
 tatione allexit: adeo vt noua quotidie fratru mul-
 tudine ad eum confluente, varia pietatis domicilia
 extruxerit, & præclare admodum, contra dæmonu
 insultus & graue paupertatis onus fratres suos ca-
 lesti cõsolatione tutatus sit. Et ne pusillus grex, què
 incertitatis exèplo & verbo, Christi ouili aggrega-
 uerat, dispersus aliquando periret: eum in Lugdu-
 nensi Concilio, sub Pontifice Gregorio, eius nomi-
 nis decimo, confirmari postulauit, impetrauitq; vt
 sub Benedicti Regula, quæ multoru vitijs tunc ob-
 scurata iacebat, ordo sacer in ecclesia Deo milita-
 ret. Itaq; religione eius per Pontificem cõfirmata,
 innum ad salutem omniu sedulo promouendam
 applicat; breuiq; admodum sex & triginta loca Deo
 dicauit: in quibus sexceti serè fratres, varijs virtu-
 tum & bonorum operu exercitijs insudabant. Iam
 retro quot animas è diaboli faucibus extraxerit,
 quot à via prauitatis ad rectam virtutis semita re-
 uerit, nullis verbis explicari potest. Et quis beni-
 gnatatis studium, q; in pauperes impèdebat, expri-
 mere valeat? Cuncta quæ possidebat, pauperu esse
 patrimonio dicebat. Nam vt inopibus alimèta, do-
 ces virginibus, remedia infirmis & oppressis sub-
 stantia largiretur, oues & boues, argenteos calices, &
 caricas vestes, & alia denique preciosa ecclesiarum
 ornamenta distrahebat: quod miserorum inopiam
 releuaret. Cum aut tanta sollicitudine morituræ
 curæ succurreret, tū verò animæ multo sollicitius,
 pabulum ministrabat. Et quanq; magna lite-
 rarū sciencia præditus nō esset, diuino tamè
 illustratus lu-

Ordo Celestioru in
 Lugdunensi
 Concilio
 sub Grego-
 rio decimo
 cõfirmatur,
 valde pro-
 ficat.
 Benignitas
 eius in pau-
 peres.

tus lumine, cunctos saluberrima informabat doctrina, & innumeros sui imitatione ad virtutum opera prouocabat. Hoc autem de eo admiratione dignum narratur, quod nullus erat tot vitiorum laqueis irretitus, aut tantorum peccatorum pondere pressus, qui ex facie illius conspectu, verbisq; melifluis, ad conscientiae compunctionem non rediret,

Efficacia sermonis eius.

& ingenti consolatione perfructus, ab eo recederet. Itaque quia maximus quotidiè populi concursus ad eum habebat, qui sermonis eius dulcedine frui cupiebat, alibi locum ab omni hominum familiari accessu remotissimum expetiit, qui in montis Magellæ vertice situs, vel solo aspectu, cunctis horrorem ac formidinem incutiebat. In quo cum plurimis item miraculis inclaresceret, eo relicto, iterum ad Muronis montem rediit, ut ibidem vltimum vitae actum, in omni sanctitate transigeret. Sed cum ibi per anni & mensis vnus spatium habitasset, fuit ad noui certaminis campum euocatus.

Reuertitur ad montem Muronis.

Nam cum Sedes Apostolica ab obitu Nicolai Papæ Quarti, propter Cardinalium discordantibus biennio & amplius, pastore viduata fuisset, vnus eorum, qui primæ vocis honore fungebatur, in medio Patrum consessu, Petrum de Murone in summum nominauit Pontificem. Ad quam vocem ceteri honesti pariter in electionem consenserunt. Cuiusque populus vniuersus, de hoc eius honore lætus, prosiliret, ille incredibili mœrore repletus, indignum se tanti honoris titulo clamabat. Et quia multis obtestationibus ac lachrymis frustra à se repellere nitebatur, spem omnem, in salutari fuga, quâ vnico cum socio clam meditabatur, constituit. Verum subita populi multitudine circumuentus, cum iam euadendi spes non esset, summum illud hono-

Eligitur in summum Pontificem.

Fugam capessit, sed retinetur.

honoris fastigium, vi magis adactus, quam voluntate, ascendit. Ea dignitatis gloria decoratus, tantum abest vt de adiecto sibi honore blauditus fuerit, vt etiam multo magis quam ante, se deiiceret & praeferitae humilitatis propositum mirum in modum auxerit. Vnde, cum audita electionis eius fama, reges Siciliae & Hungariae, veloci cursu, ad eum peruenissent, vt debita cum reuerentia & obsequio ad Aquilam ciuitatem deducerent, ipse non magnam equorum apparatus sed paruum sibi afellu haberi praecipit. Neque potuit vnquam vllis regum & Cardinalium precibus adduci, vt ab incipio humilitatis studio desisteret. Et certe quam fuit hoc summo illi omnium Pontificum Pontifici Christo gratum, singulari voluit miraculo declarare. Nam cum multi varijs infirmitatibus oppressus post eum portarentur, vt contactu vestimenti eius (erat enim totius populi nostra erga eum fidei merito) sanarentur; homo quidam, filium suum ambobus pedibus claudu deferens, cum ad virum accessum, pra multitudine, accessus non pateret, a illo, de quo descenderat, pueru imposuit: qui sanitate recepta, ab illa hora firmiter ambulauit.

In dicta igitur ciuitate Aquila, vocato Cardinalium coetu, cum Apostolatus insignibus coronatus esset pater sanctus, quia, in terris habitans, totam mente, in caelis erat, Caestini nomen accepit. In Pontificatu Celestinius vocatur.

En studium solitudinis, tamper, liberius orationi ac contemplantioni vacaret. At ergo assiduo cum mente sua pertractare coepit, quomodo, tanta dignitatis sarcina abiecta, ad antiquam

Nota infigne miraculum.

In Pontificatu Celestinus vocatur.

En studium solitudinis,

quam solitudinē repedaret. Quid plura? Cū ipse
 annis quasi dimidio, non sine magna laude, Apo-
 stolicā Sedē praeuissit, tandem in Vigilia S. Luciae, de-
 positis pontificalibus insignibus, de alta Petri Sede
 descendens Caelestinus, ut caelestem sedem cōstiteret,
 ad pedes eorum, quibus praefuerat, humiliter

**Abdicat se
 Pontificatu.**

Petrus prosternitur: nec prius ē terrae puluere (ra-
 rarum humilitatis exemplū) surgere uoluit, quam
 istius honoris compedibus solutus, uocis sui copiosus
 fieret. Haec dum fierent, multiq; dubio mentis iudicio
 fluctuarent, inter laudem & admirationem ipsius,
 diuinum uumen praclaro miraculo animi eius altitudinem,
 terrenarumq; rerum contempnū comprobauit. Nam cū
 post Missarum solenniam, quidam claudus, contractis
 membris, sese ad pedes ipsius prosterneret, acceptā
 ab eo benedictione, sanus erectus est. Hoc igitur
 honore, uelut onere mortifero depulso, ad suauem
 Christi iugum in perstina solitudine ferendum,
 laetus redire saragebat.

Sed cū iam magna propter adeptam libertatem
 laetitiae spiritalis signa oculis ac frōte gēstaret, ma-
 ior tēpestas, uide minimē putabatur, subito oborta,
 tetra eandē caligine inuoluit. Bonifacius namq;

**Bonifacius
 Pontifex eū
 persequitur**

q; ei in Sede Apostolica, nō sine ambitione successerat,
 terribilibus ei uerbis praecepit: ne pedē foras efferret.
 Timebat enim ne forte uir sanctus à deo sibi populo,
 tanq; Summus Pōtifex coleretur: & uniuersos honores,
 vni Apostolicę Sedē debitos se abspartaret. Sed
 Caelestinus optimo cōscientiae testimonio fretus,
 eaq; sola comitatus, relicta curia, clam abscessit,
 & gaudens atque exultans, priuam uitae consuetudinē
 repetiuit. Et ne quis eā fugā inobediētia aut alterius
 culpa uia esse crederet, Deus iterū testato miraculo
 eā cōfirmare dignatus est.

est. Nam in via mulier quædã filiam suam vtriusq; signo Cruci
 manus officio destitutã, ei sanandã obtulit: quã solo Crucis signo itã sanã & incolumẽ reddidit, ut
 cæcis dieb⁹ vitæ suæ de pcepto beneficio gauderet.

At Bonifacius tumore adeptæ gloriæ turgidus, timore amittendæ turbatus, missis idoneis viris è
 regna eum retrahere, & volentem, nolentẽ, ad se ad-
 necere præcepit. Ipse verò quãquã corporis viri-
 tus destitutus, & propter vltimam senectutẽ, ocio
 quieti, quã itinerum labori habilior, ad partes
 puliz in obscuram syluam, per loca abscondita &
 ignota, vno tantũ fratre comitatus, latitandi causa,
 fugere cogitur. Cũ autem nec in illis quidẽ par-
 tibus occultari posset, mare transire disposuit: sed
 iam per 15 milliaria, prospero malè vëto nauigaf-
 to, ad terrã iterũ appulsus, iuxta ciuitatem, cui
 nomen Vestia est, applicuit. Ibi verò, cũ circa maris
 oras, tranquillũ nauigandi tẽpũ expectaret, ciui-
 tum illius gubernator, captũ eum detinuit, ac Pon-
 tificis iussu Romã destinauit. Quacunq; autem iter
 inchoabat, inges populũ multitudo, nõ secus ac Põti-
 fex ei occurrebat, tantoq; honore excipiebat, vt no-
 ta media, iter aggredi cogeretur, nè de die populũ
 circumcirca datus, Põtifex ab omnibus acclamare-
 tur. Nec deerant, qui viro sancto persuadere cona-
 tur, vt denuò Pontificiã sibi dignitatẽ vëdicaret,
 cuius legibus diuinis pariter & humanis, renũ-
 tiamini me potuisset. Ipse verò cõstantis animi,
 semel atq; iterũ ac sæpius interpellat⁹, firmus
 proposito persistit: asserens si nõdum ea solutus es-
 set, oem moturũ lapidẽ, quò eadẽ demũ solui pos-
 set. Postquã igitur ex regno Sicilię in Campaniã
 exiit, Bonifacius, spreto Cardinaliũ cõsilio, quò
 tantũ, tãq; præclaris vbiq; miraculis coruscantem,

signo Cruci
 cis sanat p
 ralyticam.

Captus vñ
 sanctus &
 Romã mis-
 titur.

omni
 de golz
 midio

In castro Fumonis vir sanctus detinetur.

tem, ad solitudinis quietem remittendum esse pronuntiabant, propriæ crudelitatis vsus consilio, in turri, ad Fumonis castrum, fortissima eum reclusit, adhibitisque triginta & sex custodibus, omni humano solatio & colloquio destitutum, arctissime seruari præcepit. Quinquam autem tanta essent loci illius angustia, ut duo illius fratres, qui propter rem diuinam ritè peragendam, ei concessi fuerant, eas nullo modo ferre valerent, indeque graui languore oppressi, egrederentur; vir sanctus tamen non solum patienter, sed etiam gaudenter, huiusmodi carceris ignominiam, multo magis, quam antea Papalis aulae gloriam sustinuit.

Obitus viri sancti.

Postquam autem fidelis athleta diu ac legitime certasset, & annos quinque & sexaginta, inuictissimi robore, huius vitæ labores pertulisset, post decimum, in eo squallore mentem fortiter exaltatum, sanctissimum Deo spiritum tradidit: cuius venerandum corpus, debito cum honore ac celebritate, à Bonifacio, in eodem S. Antonio de Ferentino translatum, ad maius altare sepultum est. Et quia eius sanctitatem eximiam, omnipotens Deus, in vita, ita etiam post mortem, multiplici miraculo comprobauit: anno restauratæ salutis 1373, ab eodem autem transitu 11, Clemense eius nominis quinto, propter admirandam eorundem claritatem, quæ oculis hauriebat, sanctorum Confessorum catalogo eum, magna cum celebritate annumerauit: quæque annuâ festiuitatis diem, 14 Kal. Iunii instituit, qua, post huius vitæ ærumnâs, in Christi pace felicissime quieuit.

Sanctorum catalogo ascribitur.

VITA S. IVONIS PRESBYTERI ET CONFESSORIS, omnium Iurisconsultorum Patrum